

Halsreikend

Het innerlijke rijk der zinnen

Gaisha IV

Valerie

Ze is niet dronken. Misschien een beetje aangeschoten, maar niet dronken. Haar hoofd is nog helder genoeg om Raymond een berichtje te sturen dat ze naar huis komt omdat hij dat zo wilde.

Dat hij het vroeg ergerde haar en ze vertelde het Louisa. Die lachte haar ergernis weg. 'Leuk toch? Hij geeft om je. De meeste mannen kan het niet schelen.'

Het was de zoveelste opmerking over wat mannen vooral niet zijn. Louisa heeft een duidelijk beeld van hoe mannen zouden moeten zijn. Ze is alleen nog geen man tegengekomen die voldoet aan het plaatje in haar hoofd. En er zijn veel mannen voorbij gekomen in het leven van Louisa, dat heeft Valerie na vanavond wel geleerd. En wat Raymond betreft. Het zou leuk kunnen zijn. Bezorgd en liefdevol. Dat is het niet. Het is jaloers en bezitterig. Controlerend. Raymond wil zeker weten dat ze naar huis komt en hij wil haar zien als ze thuis komt, horen hoe haar avond was, zodat hij zeker weet dat ze niet weer ...

Hij zou het zeker moeten weten. Valerie is niet achterlijk. Wel aangeschoten.

Ze betaalt haar taxi en stapt met haar schoenen in haar handen uit de auto. In de woonkamer brandt nog licht. Hij heeft op haar gewacht. Ze giechelt hardop en kijkt zenuwachtig achterom of de chauffeur het heeft gehoord. Ze stelt zich voor dat Raymond in de stoel bij het raam zit, zijn ogen op de deur, zijn vingers trommelend op de armleuning, wachtend tot ze binnenkomt en hij haar aan een kruisverhoor kan onderwerpen. Waar ze geweest is, wat ze heeft gegeten, hoeveel ze heeft gedronken en wie ze heeft gesproken. Waarom ze zo laat is. Zijn eigen schuld. Hij hoeft niet op haar te wachten.

Binnen gooit ze haar sleutels op tafel en haar schoenen eronder. Raymond zit niet in de stoel bij het raam. De woonkamer is leeg en stil, de lamp op het dressoir brandt. Dat is toch wel lief. Meteen hoort ze de woorden van Louisa weer. 'Hij geeft om je.'

Dat weet ze zelf ook wel. Ze is alleen niet gewend dat hij haar dat op deze manier laat blijken en ze weet ook niet zeker of ze het wel prettig vindt. Ze is gewend dat Raymond haar haar gang laat gaan.

Valerie drinkt een glas water en doet dan de lamp uit. Zachtjes loopt ze naar boven. Raymond zal moeten leren dat hij haar nog steeds kan vertrouwen.

Raymond schuift zijn laptop weg als hij een auto voor de deur hoort stoppen. Er valt een portier dicht en hij hoort haar zachte stem. Heel even denkt hij dat ze niet alleen is, haar gelach komt naar boven waaien en hij glimlacht. Hij duwt de kussens in zijn rug en wacht tot ze naar boven komt, tot de deur van de slaapkamer open gaat en ze de nacht samen kunnen afmaken. Ze zal het waarderen dat hij op haar heeft gewacht en dat hij naar haar verlangt. Hij weet dat het is wat Valerie wil. Een man in woorden en daden.

De deur gaat langzaam open. Ze denkt dat hij al slaapt. Haar ogen glanzen en er ligt een klein lachje rond haar mond. Het lachje verdwijnt als ze Raymond op het bed ziet, haar gezicht wordt een tint rozer, haar ogen groter. Dan een frons. 'Jemig Raymond! Voel je je wel helemaal lekker? Weet je wel hoe laat het is!?'

'Ik ben blij dat je weer thuis bent, dat mag je gerust weten.'

Hij is naakt en aan de staat van zijn lichaam kan ze zien dat hij nog niet van plan is te gaan slapen ...

Donna

De muziek begint te spelen, tafels raken nog leger en worden aan de kant geschoven. Alex is weg. Ze ziet Norman nog zoekend rondlopen en Zoë, de vrouw van het ouijabord en de winkel. Ze is samen met nog een vrouw en de man met de lange vlecht. Er is iets tussen die drie gaande. Donna is nieuwsgierig. Aan een verder lege tafel zit een blonde vrouw met een bleek gezicht. Naast haar komt een wat gezette man zitten. Donna klikt en vangt ze met haar camera. De ogen van de man staan boos. Hij staat op en loopt naar Zoë. Nog meer rumoer in de zaal. Donna vlucht naar buiten. Daar is een kleine, overdekte plaats met plantenbakken. Er staan mensen te roken. Donna rookt niet. Die ene keer was een bevestiging, passend bij het moment. Ze heeft het niet nodig. Het is koud buiten en haar jas is binnen. Ze zoekt een plekje uit de wind, fotografeert de rokende mensen. De sigaretten lichten op. Felrode puntjes. Kort genot.

Jacob is haar gevolgd, hij vraagt of ze zich goed voelt. Ze voelt zich prima. De beelden uit haar verleden houden haar bezig en hoe harder Donna ze weg probeert te duwen, hoe meer er komen. Zo gaat dat. Als het eenmaal los is, dan is er geen houden meer aan.

Plotseling denkt ze aan haar allereerste ervaring, haar kennismaking met genot. Het was niet te vergelijken met de blikken van haar klasgenoten. Dat was kinderspel en gaf haar de warmte zodat ze kon dansen. De bewegingen waren een oefening voor wat haar nog te wachten stond.

De buurvrouw van een paar huizen verder zag dat ze niet naar huis wilde. Ze was altijd bang voor wat ze aan zou treffen. Vaak was er alleen maar stilte en een norse vader met bijtende, harde woorden. Mevrouw Tan was er ook. Ze controleerde haar schoolwerk en haar kleding. Een kleine fout en er volgde straf. Donna liep op haar tenen.

De buurvrouw riep haar naar binnen voor thee. Ze vertelde verhalen en die verhalen deden Donna verlangen naar meer, naar alles wat toen nog buiten haar bereik lag. Sprookjes en zelfverzonnen verhalen. Ze kreeg make-up en andere kleren die ze bij de vrouw mocht verbergen. Ze vierde er haar twaalfde verjaardag en kreeg een rond glas met een glanzende rode drank die haar hele lijf verwarmde. De vrouw vertelde nog meer verhalen. Over het leven en de liefde. Over mannen en vrouwen. Hoe het ook kon zijn. Hoe het moest zijn.

De vrouw bracht het verlangen in Donna tot leven met haar zachte mond en warme handen. Het was een ritueel om haar vrouwzijn te vieren. Dagelijks kreeg ze zoete hapjes en drankjes die haar bloed nog meer wisten te verwarmen.

Donna kwam altijd terug, verlangend naar meer. Ze werd de hoer van haar eigen verlangen. De sprookjes kwamen tot leven en werden volwassen ...

Zoë

Vol verwondering loopt Zoë achter Minggus en Janaila aan. Ze wandelen hier al zeker een uur zonder iets te zeggen. De keren dat Zoë haar mond open deed, maande Minggus haar rustig dat ze stil moest zijn. De tuin is prachtig en mooi aangelegd. Grote rotsen, kleine vijvertjes, houten bruggetjes en watervallen. Overal Japanse elementen en grote Koi-karpers in de centraal gelegen vijver. Ze zijn er al twee keer omheen gelopen. Beide keren via een ander pad. Hoe langer ze hier in stilte achter Minggus loopt, hoe meer de rust bezit van haar neemt. Het geluid van vogels, stromend water en het zachte getik van een bamboe windelement. Waarom lijken ze de enige mensen hier te zijn? Dit is een prachtige plek. Een plek om de schoonheid en stilte in je op te nemen, zeker op een dag als deze.

Minggus slaat een smal pad in. Er staan grote struiken en bomen, jong blad en bloesem dat uit de knoppen komt. Aan het eind van het pad is een gebouw. Witte muren en donker hout, een aflopend dak met oranje pannen. Er staan grote potten met violen naast de ingang. Minggus houdt de deur open. Janaila eerst, dan Zoë. Ze komen in een kleine, lichte ruimte. Tegen de muur staat een smalle, houten bank en er tegenover een donkere kast. Minggus gaat op de bank zitten en Janaila knoopt haar jurk los, verwijdert haar sieraden en haar koperen collar.

Minggus knikt om aan te geven dat ze het voorbeeld van Janaila moet volgen. Zoë trekt de jurk uit en hangt hem in de donkere kast. Minggus staat op en loopt weer naar buiten. Janaila volgt. Zoë aarzelt. Op het corset en haar kousen na is ze naakt. Haar borsten en onderlichaam zijn onbedekt. Minggus kijkt haar aan. 'Kom Zoë. Volg mij en doe als Janaila.'

Ze loopt langs hem naar buiten. Haar huid reageert meteen op de koele lucht. Minggus loopt naar een houten bank naast het gebouw en neemt plaats. Janaila knielt aan zijn rechterkant. Zoë kijkt zenuwachtig om zich heen. Ze heeft geen andere mensen gezien, maar toch. Stel je voor dat ...

'Kom zitten Zoë. Er is niemand.'

Ze neemt plaats aan zijn linkerkant. Zijn hand ligt op haar schouders, zijn andere hand op de schouders van Janaila. Een man en zijn vrouwen. Niemand praat en de tijd gaat voorbij. Zoë heeft geen idee hoe lang ze daar zitten als er plotseling een man uit het gebouw komt. Ze schrikt en wil zichzelf bedekken. De zachte druk van Minggus zijn hand vertelt haar dat ze moet blijven zitten.

De man draagt een lang, Japans gewaad en maakt een diepe buiging als hij voor Minggus staat. Minggus staat op. Janaila en Zoë volgen zijn voorbeeld. Ze lopen een tweede cirkel om de grote vijver heen. De geluiden die Zoë eerder hoorde, verdwijnen naar de achtergrond. Ze wordt zich bewust van iedere beweging die ze maakt en elke sensatie op haar huid en in haar lichaam. De kou prikkelt tussen de naaktheid van haar benen en langs haar borsten zodat haar tepels hard worden. Ze kijkt naar de man die voorop loopt, naar Minggus en Janaila en ze vraagt zich af of Janaila dezelfde sensaties beleeft. Ze vraagt zich af of Janaila weet wat er verder gaat gebeuren, wat ze er van vindt dat zij hier ook is en wat de rol van de zwijgende man is. Waarom was hij niet verbaasd toen hij Minggus en twee half naakte vrouwen zag ...

Soumia

Wouter weet niet hoe lang hij daar staat en hoe lang Soumia naar hem kijkt. Hij kan de blik in haar ogen niet zien, maar hij verlangt ernaar, zelfs als het een boze blik is. Alles is op dit moment beter dan hier staan en zich tot in alle vezels bewust zijn van zijn lichaam.

'Je mag een glas wijn voor me inschenken en ik heb trek in iets zout, ik hoop dat je dit in huis hebt.'

Zijn adem verlaat opgelucht zijn borst en hij wil naar de keuken lopen.

'Je mag me bedanken Wouter.'

Hij kijkt verward. Bedanken? Waarvoor?

'Ik wil dat je voor me knielt en me bedankt. Je kijkt me niet aan.'

Wouter knikt, richt zijn blik naar de grond en gaat voor Soumia op zijn knieën zitten.

'Dank U wel Mevrouw.'

Hij wil weer opstaan.

'Ik wil dat je kruipt, vanaf nu wil ik dat je altijd kruipt, tenzij ik anders van je vraag.'

'Maar uw drankje ...'

'Je kruipt Wouter en je bent stil.'

Hij kruipt naar de keuken en opent de koelkast op zijn knieën. Op het aanrecht staat de geopende fles, hij opent een tweede. Uit zijn voorraadkast pakt hij een zak chips.

Ze heeft trek in iets zout, ze wil dat hij kruipt, dat hij stil is. Wat heeft hij gedaan dat ze vindt dat ze hem op deze manier kan behandelen?

Hij zet het schaaltje chips en het glas op de grond, schuift ze voor zich uit en kruipt er achter aan. Soumia heeft haar laptop op haar schoot gezet en kijkt hem aan als hij haar het glas aanbiedt. 'Ik ben bezig Wouter. Kom naast me zitten, op je knieën en houd mijn wijn vast.'

Hij doet wat ze hem zegt, knielt naast haar, in zijn ene hand het glas, in zijn andere het schaaltje chips.

Soumia leest, typt, neemt zo nu en dan een slokje wijn en duwt het glas weer in zijn hand. De chips raakt ze niet aan.

Weer kruipt de tijd en Wouter verdwijnt. Hij weet dat ze hem niet meer ziet. Niet als de persoon die hij is, de man die hij wil zijn. Hij wordt kleiner, nog minder dan een dier. Een gebruiksvoorwerp, een ding. Het tafeltje waar ze haar wijn op zet.

Het is vernederend en op de één of andere manier vreemd prettig om niets meer te hoeven zijn dan dat. Geen vragen, geen verantwoordelijkheden, helemaal niets ...